

Steve Berry

De laatste koning

Vertaald door Gert-Jan Kramer

De Fontein

Proloog

Beierse Alpen
8 augustus 1881
03.10 uur

Ludwig Friedrich Wilhelm von Wittelsbach hield van de nacht. Hij had lang geleden afscheid genomen van een leven onder de zon en vond een heldere, fluweelzwarte hemel, bespikkeld met fonkelende sterren, veel fijner dan de warmte van een zomerse dag. Voor een alledaags persoon zou die voorliefde niets hebben uitgemaakt.

Maar hij was verre van alledaags.

Hij was koning Ludwig II. Hertog van Franken en Zwaben. Paltsgraaf van de Rijn. De laatste in een lange lijn van Wittelbachs, die ruim zevenhonderd jaar over Beieren hadden geheerst. Hij had de afgelopen zeventien jaar op de troon gezeten van een vorstendom dat zich uitstreckte van de grillige Alpen in het zuiden tot de wouden van Pruisen in het noorden. Daartussen stroomden de rivieren de Donau, de Inn en de Isar. Het was een gevarieerde, landelijke streek vol gehuchten en dorpen, met vierenhalf miljoen onderdanen die zowel onder zijn bewind leefden als onder de tanende invloed van de katholieke kerk. Een van de negenen-dertig onafhankelijke staten die de Bond vormden, de Duitse confederatie die zeventig jaar geleden was ontstaan uit de laatste overblijfselen van het Heilige Roomse Rijk.

Beieren was zijn koninkrijk.

Hij was de eigenaar van alles.

Maar hij haatte het.

Een vreemde houding voor een monarch.

En hij was vannacht op pad om dat te veranderen.

Zijn koets stopte.

De hobbelige rit van Slot Linderhof naar het oosten had enige uren in beslag genomen. Achteroverleunend, met de gordijnen gesloten en gehuld in een mantel, was hij uit het zicht gebleven, terwijl lantaarns op

de koets de weg verlichtten. Hij hield van zijn nachtelijke tochten. Hij ging er bijna elke nacht opuit. Soms alleen voor een korte rit door de donkere alpenwouden. Andere keren reisde hij diep de bergen in, naar plaatsen waar weinigen zich waagden. Dat waren zijn favoriete uitstapjes sinds hij zijn heil zocht in eenzaamheid. Hij had een grote afkeer van politiek, mensen die politiek bedreven, en alles wat er in de verste verte mee te maken had. Zijn kroon was niets meer dan een last geworden. Regeren ervoer hij eerder als hinderlijk dan als een middel om een doel te bereiken. Hij wilde liever droomkastelen bouwen, zich omringen met een geheel eigen wereld, zijn eigen wetten opstellen als een heerser uit een oude mystieke legende, die aan niets of niemand was onderworpen.

Hoe geweldig zou dat zijn.

Hij had gemerkt dat fantasie hem een veilige haven bood.

En troost.

Plus vreugde.

Volgens de Beierse grondwet moest de koning minstens eenentwintig dagen per jaar in München verblijven. Een belachelijke verplichting. Maar hij gehoorzaamde. Op de tweeëntwintigste dag vluchtte hij altijd van de hoofdstad naar de bergen in het zuiden. Naar een schitterende plaats waar hij werkelijk van hield. Hij had de roddels gehoord. Sommigen noemden hem de Gekke Koning.

Niets kon verder bezijden de waarheid zijn.

Zoals iedereen zocht Ludwig simpelweg naar rust.

De deur van het rijtuig ging open. Hij verschoof zijn logge gewicht van het met zijde beklede bankje en manoeuvreerde zich door de smalle opening de nacht in. Een van de lakeien bood hem een hand toen hij op het trapje stapte dat voor zijn gemak op de grond was gezet.

Hij was zesendertig maar leek veel ouder. Zijn lichaam was schandelijk opgeblazen. Vroeger was hij lang en slank geweest, met lang krullend haar en doordringende blauwe ogen. Mooi en begeerd. Een briljante ruiter en een goede zwemmer, net een heroïsch personage uit een van zijn geliefde operettes. Maar die ranke gestalte had plaatsgemaakt voor een omvang die met de dag groter werd. Het ooit zo felle vuur in zijn ogen, hevig brandend aan het begin van zijn bewind, was gedoofd door de vele teleurstellingen die hij moest verduren. Zijn voorheen trage en statige tred, het hoofd hoog opgeheven, leek nu meer op het waggelen van een gans. Zijn zwak voor zoetigheden en angst voor de tandarts hadden zijn tanden laten weggroten. Zijn mond deed constant zeer, en zijn

hoofd bonkte van de kiespijn. Verdovende middelen en alcohol waren zijn beste vrienden geworden. Hij wist dat geen van beide goed voor hem was, maar ze vormden veel trouwere metgezellen dan de nerveuze lakeien die steeds bij hem rondhingen. Hij had een hekel gekregen aan die kruiers en alle pracht en praal van het koningschap. Hij gaf de voorkeur aan het simpele, rustige leven van de plattelanders, die hij vaak had ontmoet tijdens zijn nachtelijke uitjes in het milieu van schapenboeren en houthakkers. Vannacht kwam hij echter voor een speciale bezoeker die van ver was gekomen en iets zou brengen waar hij al lang van droomde.

Een man naderde. Een kort heerschap met een bril, bakkebaarden en een donker kostuum. Hij had het voorkomen van een *Herr Professor* maar was in werkelijkheid de directeur van het Beierse Rijksarchief, opgeleid tot advocaat en historicus, en een van de weinige mensen die Ludwig vertrouwde.

‘Welkom, majesteit,’ zei Franz von Löher met een buiging.

Ludwig nam de groet knikkend in ontvangst maar zei niets terug. Hij droeg voor de gelegenheid een Oostenrijks uniform, inclusief een plechtige ordesjerp – rood met witte strepen langs de rand – schuin over zijn brede borst. Hierop was een achtpuntige zilveren ster gespeld, met een bijbehorend kruis aan een rood lint afgezet met wit. Hij had de medaille in 1865, een jaar na zijn aantreden, gekregen van een buitenlandse monarch. Een toen nogal onbeduidende trivialiteit die nu van het allergrootste belang was. Normaal gesproken vermeid hij militaire tenues en droeg hij liever een gewone broek, een overhemd, een vest en een jas. Legers en oorlog hadden hem nooit geïnteresseerd, maar deze gelegenheid vroeg om het hoogste protocol.

Hij had de locatie voor de ontmoeting zorgvuldig gekozen. Altlach. Aan het koele water van de Walchensee. Zijn geologen hadden hem verteld dat het mogelijk het oudste meer in Europa was. Maar vannacht was het belangrijker dat het niet ver van Salzburg lag, want daar bevond zich het dichtstbijzijnde treinstation.

‘Is hij onderweg?’ vroeg Ludwig ten slotte.

Von Löher knikte. ‘Er kwam een boodschapper te paard. Zijn trein is gearriveerd en hij rijdt nu per koets hierheen, op nog geen halfuur verwijderd.’

De blik van Ludwig dwaalde naar de kleine weide en het verlaten berglandschap, geheel doordrenkt met de grandeur van een zomerse alpennacht. Hij hield van de natuur, met haar verheven grootsheid en

eeuwige onsterfelijke jeugd die bewondering afdwong.

Vier fakkels beschenen een eiken tafel waarover een rode wollen doek was gedrapeerd, met in het midden een enorm sierboeket van verse wilde bloemen. Hij was namelijk ook verzot op bloemen, vooral de soorten die overvloedig op de bergheellingen groeiden. Het gras onder de tafel was bedekt met een Turks tapijt en aan weerszijden stond een stoel met hoge rugleuning. Achter de gloed van de fakkels wachtten twee bedienden, kaarsrecht in de houding, die een blauw-met-witte livrei droegen en een steek op hun bepoederde pruik, klaar om de stoelen voor zowel hemzelf als zijn gast aan te schuiven.

‘Hoe moet hij worden aangesproken?’ wilde hij van Von Löher weten.

‘Hetzelfde als u, naar ik hoorde. Met “Majesteit”.’

Dat beviel hem. Alleen dat woord, zonder ‘Uwe’ ervoor. Veel toepasselijker voor een alleenheerser.

‘Wat is het voor iemand?’

‘Toen ik hem zes jaar geleden ontmoette, kwam hij heel gedistingeerd over. Een ontwikkelde gentleman met goede vaardigheden. Hij is nu vijfenveertig, maar hij loopt niet te koop met zijn kennis en praat nauwelijks over politiek. Wat dat betreft lijkt u op elkaar.’

Ook dat beviel hem.

‘Van mijn vorige bezoek herinner ik me hem als een stille, waardige, verstandige man die zijn koninklijk ambt nooit zou beschamen. Hij houdt van zingen en bespeelt een instrument. Een “ukelele”. Niet onverdienstelijk, mag ik wel zeggen.’

‘Ik vraag me af of hij die heeft meegenomen.’

‘Dat betwijfel ik. Het lijkt me iets wat hij alleen thuis doet.’

Jammer, dacht Ludwig, maar alles wat hij zojuist had gehoord beviel hem. Dit was beslist een gelijkgestemde geest. ‘Zijn de papieren op orde?’

‘De jurist heeft me verzekerd van wel.’

‘Is Lehmann te vertrouwen?’

Niemand mocht weten wat hij op het punt stond te doen.

‘Hij heeft een geheimhoudingsplicht en heeft absolute trouw gezworen aan u. Wees gerust, er zal niets openbaar worden.’

Mooi.

In de verte zag hij de flakkerende fakkel van een voorrijder, hetgeen betekende dat het rijtuig in aantocht was. Hij had de koets ter beschikking gesteld aan zijn gast. Volledig verguld en bekleed met fluweel, getrokken door zes appelgrauwe paarden, ingespannen met Marokkaans leer.

Een koning waardig.

Hij was verveeld – altijd en overal – en rusteloos. Maar de onverstoorde stilte om hem heen werkte als een balsem voor zijn uitgeputte zenuwen. Hij keek naar de maan en de sterren. Hopelijk zouden ze hem vannacht toelachen.

‘Mijn doel is in zicht,’ fluisterde hij tegen Von Löher. ‘Eindelijk. Ik zal het bemachtigen.’

‘Dat zult u zeker, Majesteit.’

Zijn droom kwam uit.

Das letzte Königreich.

Het laatste koninkrijk.

HET HEDEN

I

Chiemsee, Beieren
Dinsdag 9 december
15.30 uur

Cotton Malone concentreerde zich volledig op de man en de vrouw. Ze namen deel aan dezelfde rondleiding door Slot Herrenchiemsee, een negentiende-eeuws paleis met zeventig vertrekken, weggestopt in een hoek van Zuid-Duitsland. Ludwig II had zijn eigen Versailles willen bouwen, een eerbetoon aan zijn held Lodewijk XIV, de Zonnekoning. Hij kocht daartoe een dichtbebost eiland, omspoeld door het kille water van de Chiemsee, waar hij niet zozeer een replica liet oprichten, maar een persoonlijke weergave van Versailles. Net zoals bij het origineel hield het ontwerp geen rekening met de praktische uitvoerbaarheid ervan. Al-lebei de paleizen vormden de getuigenis van een absoluut vorst. Ludwigs versie kreeg een gedenkteken voor zijn Wittelsbachse voorouders, een manier om zichzelf, al was het alleen maar in zijn gedachten, met dat legendarische verleden te verbinden.

Maar het paleis was nooit voltooid.

Toen Ludwig in 1886 overleed stond alleen de centrale as overeind en waren slechts twintig vertrekken af. De immense zijvleugels, paviljoens of befaamde koepel waren geen van alle verwezenlijkt. Desondanks was het indrukwekkend wat Ludwig wel had weten te creëren. Een bijna overweldigende mengeling van barok en rococo, elk vertrek nog mooier verguld en imposanter dan het vorige. Wat een duidelijke boodschap van macht en rijkdom aan elke bezoeker leek over te brengen.

Cottons aandacht bleef echter gericht op de man en de vrouw.

Het tweetal was hem meteen opgevallen toen de groep zich had verzameld op de begane grond. Ze waren met de laatste twee tickets van die dag op het nippertje uit de kou binnengekomen. Het paleis sloot om kwart over vier, dus was dit de laatste rondleiding. Hij had eerder gezien dat enkele deelnemers na de oversteek met de veerboot hetzij met de

benenwagen of met een paardenrijtuig naar het slot waren gegaan. Zelf had Cotton ervoor gekozen om de achthonderd meter te lopen, door de dennen- en berkenbossen, onderweg genietend van de frisse wintermiddag in Beieren. Alvorens aan de wandeling te beginnen, had hij in een cadeauwinkel bij de steiger zijn toegangsticket gekocht en een boekje dat hem niet alleen alles vertelde over Herrenchiemsee, maar ook een plattegrond van de eerste verdieping bevatte. Zijn interesse ging vooral uit naar één vertrek in de noordvleugel, tussen de slaapkamer van de koning en de eetzaal, en hij stelde tevreden vast dat het museumboekje nuttige informatie bood.

Hij hield van deze streek.

Beieren leek gehuld in een mythische nevel. De hoge Alpen, diepe dalen, grotten, burchten en schilderachtige dorpjes vormden een ideale habitat voor natuurgeesten, gnomen, elfen en kobolden. De avonturen van legendarische Duitsers zoals Tannhäuser, Lohengrin en Parsifal hadden talloze verhalen laten ontstaan, waaruit dichters, componisten en schrijvers eeuwenlang inspiratie hadden geput. En Cotton was al langer fan van Ludwig II en had boeken gelezen over de befaamde koning die droomde tegen de klippen op, en het bovendien aandurfde om die dromen te realiseren. Helaas vond zijn visie geen weerklank bij tijdgenoten.

Velen noemden hem krankzinnig.

Hij had Herrenchiemsee eerder bezocht, net als Ludwigs twee andere sprookjeskastelen Linderhof en Neuschwanstein. Allemaal mooie fantasieën. Maar vandaag ging het om de werkelijkheid, en daar behoorden de man en de vrouw toe.

Ze waren jong. Misschien begin dertig. De vrouw was een slanke gestalte met blonde krullen en hoge jukbeenderen. De man een gespierde verschijning, gladgeschoren, met donker gemillimeterd haar. Ze droegen allebei een lichte wollen jas, die ze, in tegenstelling tot de overige deelnemers aan de rondleiding, net als hij niet hadden afgegeven bij de garderobe beneden.

Cotton volgde de groep een stenen pronktrap op in de zuidvleugel. De gids bleef doorpraten over de meerkleurige marmeren vloeren en stucornamenten aan de muren, allemaal gemodelleerd naar de vroegere ambassadeurstrap in Versailles. Hij keek naar de friezen. Vol allegorische voorstellingen. Macht. Kracht. Waarheid. Gerechtigheid. Alsook de vier werelddelen. Een stier voor Europa. Een tijger voor Azië. Een bizon voor Amerika. Een leeuw voor Afrika. Andere beeltenissen vertegenwoordig-

den de elementen en seizoenen. Door het dak van glazen panelen, die volgens de gids de negentiende-eeuwse techniek tot het uiterste hadden gedreven, zag hij de hemel steeds donkerder worden in het verblekende middaglicht. Zo ver noordelijk, aan het eind van de herfst, trad de Duitse avond vroeg in.

De gids wees erop dat Ludwig het paleis slechts enkele dagen per jaar bezocht, van 29 september tot 8 oktober, voor een jaarlijkse inspectie van de bouwwerkzaamheden. Het enorme trappenhuis had dus zelden weer- galmd met voetstappen en de vertrekken hadden nauwelijks het geluid van stemmen gekend. Wanneer Ludwig er wel verbleef, lag de trap altijd bezaaid met lelies en rozen. Toen iemand vroeg waarom, legde de gids, met een schouderophalen, uit dat het gewoon een van de eigenaardig- heden was waarmee de Gekke Koning van Beieren zich graag omringde.

Cotton kon niet anders dan Ludwig bewonderen. Een ware einzel- gänger. Een visionair. Het verhaal ging dat hij het eiland kocht om het te behoeden voor houthakkers die alle bomen wilden vellen. De afzondering en diepe stilte van de bossen hadden hem bekoord. *Hier zal ik voor mezelf een verblijf laten bouwen, zou Ludwig hebben verklaard, waar man noch vrouw mijn rust kan verstoren.*

De rondleiding voerde door een reeks barokke ruimtes met reusachtige olieverfschilderijen. Voornamelijk portretten van Lodewijk XIV. Ook waren er een hoop Franse lelies, het embleem van de Bourbons, zichtbaar in de friezen en de parketvloer. In tegenstelling tot Versailles waren de vertrekken niet leeg. Het barstte van de meubels. ‘Sacrosanct’ was het woord dat Ludwig graag gebruikte om zijn Franse idolen te beschrijven, hun voorliefdes, gewoonten en gebruiken waren te belangrijk om aan te tasten. Hij vond het prachtig dat de Franse vorm van zijn naam Louis was, net als de koningen, en voelde dat zijn verwantschap met hen door de doop was bezegeld, een band sterker dan bloed – pure grootheidswaanzin.

Ze betraden een staatsieslaapkamer met witte panelen, alles blinkend van het bladgoud, het ovale slaapgedeelte afgeschermd met een gouden hekje. Het plafond was verfraaid met mythische figuren in verguld stuc- werk. Langs de vensters hingen rode fluwelen gordijnen met goudbor- duursel, waar men, volgens het boekje dat Cotton doorbladerde, zeven jaar aan had gewerkt. Het bed was groot genoeg voor wel tien mensen. De slaapkamer werd in 1881 als eerste vertrek in het paleis voltooid en gold destijds als de sierlijkste ruimte in heel Duitsland. Niemand had er ooit een seconde geslapen. Het was louter bedoeld om mee te pronken.

Blondie en het Beest probeerden belangstelling te tonen.

Maar dat was gespeeld.

Al zou hun interesse spoedig worden gewekt.

Cotton visualiseerde de plattegrond van de eerste verdieping, die hij tijdens de wandeling naar het paleis had bestudeerd. Een talent dat voortkwam uit het eidetisch geheugen dat hij van zijn moeders kant van de familie had geërfd. Velen noemden het een fotografisch geheugen, maar het was niet meer dan een opmerkelijk vermogen om details te onthouden. Hij wist dat zo meteen de spectaculaire Spiegelzaal voor hen zou opdoemen, waarna de rondleiding door een kleinere, praktische slaapkamer, die werkelijk was gebruikt, naar de werkkamer, of schrijfkamer aldus het museumboekje, van de koning voerde.

Daar zou het feest beginnen.

Op dit moment was alles nog voorspel en probeerden Blondie en het Beest zich als toeristen te gedragen. Onder de overige deelnemers bevonden zich vier Chinezen en twee dames die Frans spraken. Doorgaans was Herrenchiemsee afgeladen. Er kwamen elke dag honderden bezoekers. Maar dat was in de lente en zomer, wanneer de heggen hoog waren, de fontein water spuwden, en de tuinen en het terrein zich vulden met mensen. Deze tijd van het jaar was het geen toeristenseizoen, wat verklaarde waarom Blondie en het Beest hier waren.

Ze konden een grote menigte toeschouwers niet gebruiken.

Cotton had twaalf jaar gewerkt als inlichtingenagent voor de Magellan Billet, een speciale eenheid binnen het Amerikaans ministerie van Justitie, voordat hij vervroegd uittrad en van Georgia naar Denemarken verhuisde. Hij was nu een ondernemer en bezat een antiquariaat op Højbro Plads, een met keien geplaveid oud plein in het hart van Kopenhagen, waar hij handelde in zeldzame boeken. Hij woonde in een appartementje boven de winkel en genoot van zijn nieuwe leven, maar soms, zoals vandaag, zette hij zijn winkelierspet af en deed weer de pet op die hij als spion zo lang had gedragen.

Al stond het woord 'spion' hem nooit aan.

Het suggereerde iets onbetrouwbaars en verraderlijks.

Hij was nooit een echte spion geweest. Hij fungeerde als de ogen en oren van de Amerikaanse overheid, die erop rekende dat hij een missie tot een goed einde bracht. Zijn taak bestond niet alleen uit observeren, registreren en rapporteren. Er werd van hem verlangd dat hij actie ondernam. Knopen doorhakte. Gevolgen afhandelde.

Hij was een geheim agent geweest.

En een verdomd goede.

De groep begaf zich naar het volgende vertrek en hij zag Blondie en het Beest de enorme Spiegelzaal bewonderen. Met een lengte van achtennegentig meter was Ludwigs versie, zo vertelde de gids, een stuk groter uitgevallen dan die in Versailles. De muren vormden een werveling van lichtgrijs en groen stucmarmer. Aan weerskanten verrezden zeventien boogvensters. De vensters op rechts keken uit over het voorterrein van het paleis, maar die op links waren blinde nissen met alleen maar spiegels, waaraan de ruimte haar naam had te danken. Het tongewelf met fresco's strekte zich over de volle lengte uit en hield drieëndertig kristallen kroonluchters in de hoogte. Nog eens vierenveertig kandelabers stonden links en rechts in de houding.

'Er zijn vijftiwintighonderd kaarsen,' zei de gids. 'Alle drieëndertig kroonluchters konden tegelijk worden neergelaten om in één keer te worden aangestoken. Terug aan het plafond overspoelden ze de zaal met een bijna ondraaglijke gloed en hitte, die duizenden malen werden vermenigvuldigd door de spiegels. Dat schouwspel was uitsluitend voor de koning. Ludwig zag zijn paleizen alleen bij kaarslicht. Hij verloor zich hier graag in dromerijen.'

Dat was niet moeilijk voor te stellen.

Zelfs de weerspiegeling van het elektrisch lamplicht zorgde voor een vuurwerkshow van schitterend wit en prismatische kleuren.

Een hypnotiserend effect.

Cotton vond het amusant dat Ludwig altijd was omschreven als hetzij een tiran, een gek of een onbenul. Geen van die labels was correct. Tegenwoordig zou hij vermoedelijk zijn gediagnosticeerd als bipolair of manisch depressief en met de nodige medicatie een lang en productief leven hebben geleid. Maar in de negentiende eeuw was dergelijke hulp niet beschikbaar. Zijn vader, Maximiliaan II, was streng en pedant, een afstandelijke man die veel te vroeg was gestorven. Zijn moeder had hem nooit begrepen. Een tijdgenoot merkte op dat Ludwigs 'donkere ogen, kolkend van dromen en enthousiasme, zijn edele voorhoofd, elegante manieren en waardigheid meteen bewondering opriepen'. Helaas had hij ook een hoop gebreken, die voortkwamen uit een megalomaan trekje, een verlammende besluiteloosheid, en een hang naar verandering die normaal leek voor zijn leeftijd. Uiteindelijk raakte Ludwig verpletterd door de wereld, waarbij politiek gekonkel achter de schermen en zijn on-

verzadigbare verlangens de problemen verergerden. Hij verloor langzaam zijn greep op de werkelijkheid en trok zich terug in zichzelf, zijn kastelen en de nacht, waar hij een koning uit een sprookje werd, een mythisch personage bezongen door dichters, en deze gigantische zaal vormde het onomstotelijk bewijs voor zijn obsessie.

Fotografieren was niet toegestaan in het paleis, maar twee van de Chinezen droegen toch een camera om hun nek. Zo te zien kostbare apparaten met zware flitsers. Cotton maakte een inschatting van de mogelijkheden en besloot dat een van die camera's goed van pas kon komen.

De gids leidde de groep weg uit de Spiegelzaal en naar de noordvleugel, steeds een stapje dichterbij de werkkamer van de koning. Toen ze die ruimte eindelijk betraden, keek Cotton hoe laat het was.

16.05 uur.

Het vertrek vormde een perfect vierkant met tegenoverliggende deuren, conform de Franse stijl van kamers-aan-kamers zonder gangen. De muren hadden witte panelen met opnieuw verguld reliëfwerk. Achter een sierlijk schrijfbureau hing een portret van Lodewijk XIV prominent aan de muur. Twee astronomische uurwerken prijkten op wandtafels aan de linker- en rechterkant. Het museumboekje had hem iets bijgebracht over de geschiedenis van het grote cilinderbureau. Het was geïnspireerd op dat van Lodewijk XV, dat werd tentoongesteld in het Louvre, en werd in 1884 vervaardigd in Parijs. Het meubelstuk was in 1886 afgeleverd, na de dood van Ludwig II, en stond sinds circa 1920 hier in het paleis. De gids stak een verhaal af over de kamer, evenals het bureau, en herhaalde deels wat Cotton al wist.

De tijd drong. Hij had een plan nodig.

En kreeg een ingeving.

Hij kon gelukkig goed improviseren. Gezien de risico's die hij vroeger dagelijks nam, en zich soms nog op de hals haalde, was dat de voornaamste reden waarom Cotton nog leefde.

Geleid door de gids liep iedereen naar de volgende kamer, maar Cotton bleef schoorvoetend achteraan. Blondie en het Beest treuzelden nog meer. De volgende ruimte was ovaalvormig en had gefungeerd als de eetkamer van Ludwig. De gids begon te vertellen over de open haard, het Meissen-porselein, en het tafeltje-dek-je. De eettafel kon men door een luik omlaag laten zakken, waar het keukenpersoneel alle gerechten erop zette, en werd dan weer naar boven gezwengeld, zodat de koning, ongehinderd door bedienden, in zijn eentje kon dineren.

‘Het was allemaal erg onpraktisch, want de tafel had zo veel steunpoten dat de benen van de koning er niet onder pasten en hij zijn knieën bezeerde aan een hoop scherpe randen. Toch gebruikte hij hier zijn maaltijden. Zij het niet helemaal alleen. Ze dekten de tafel voor nog drie denkbeeldige gasten, meestal Lodewijk IV en leden van diens hofhouding. Ludwig voerde fantasiegesprekken met ze en bracht meerdere toosts op hen uit.’

De gids leek zo op te gaan in haar verhaal dat ze niet merkte dat er twee mensen ontbraken. Blondie en het Beest waren in de studeerkamer gebleven en hij moest hun een paar momenten privacy gunnen. Cotton stond net voor de deuropening tussen de twee vertrekken, ver genoeg in de eetkamer om de gids tevreden te stellen en het duo achter hen niet te storen.

Na een paar minuten vond Cotton dat hij het stel wel genoeg tijd had gegeven, dus stapte hij naar een van de Chinezen, wees glimlachend naar diens camera en zei: ‘Pardon. Mag ik die even lenen?’

Zonder op een antwoord te wachten, haalde hij het fototoestel van de nek van de oudere man. De Chinees keek verschrikt maar de onverwachte inbreuk, begeleid door een glimlach, kwam zo plotseling dat Cotton toch de kans kreeg om het toestel te stelen. Hopelijk stond het op stand-by, klaar voor gebruik, en hij stapte direct terug naar het deurgat.

Zoals verwacht waren Blondie en het Beest druk in de weer met het cilinderbureau.

Hij richtte de lens en zei: ‘Lach eens naar het vogeltje.’

Het tweetal keek verrast zijn kant op en hij liet de flitser drie keer afgaan. De camera klikte erop los. Het ging Cotton niet om de foto’s, wel om de felle flitslichten. Blondie en het Beest staken een hand op om hun ogen te beschermen. Achter hem hoorde Cotton de gids luid protesteren dat fotograferen niet was toegestaan.

Hij flitste nog twee keer.

Aan de overkant van de werkkamer verscheen een jongeman met een zwarte sjaal in de deuropening. Zijn blonde haar leek meer te zijn gemaaid dan geknipt. Het stralende, fringeschoren gezicht had de gezonde bloos van een buitenmens. Hij droeg een donkere pullover met een spijkerbroek, strak om het gespierde lichaam, en zijn bomberjack met flecekraag hing open.

Cotton kende hem goed.

Luke Daniels.

Werkzaam voor het Amerikaans ministerie van Justitie.
Die een pistool pal op Cotton richtte.
En schoot.

2

Luke was blij dat alles volgens plan was verlopen. Hij had Malone drie dagen geleden gebeld en hem om een gunst gevraagd.

'Ik heb hier drie maanden aan gewerkt,' vertelde hij Malone. 'Het is eindelijk gelukt om te infiltreren, maar ik kan best een beetje hulp gebruiken.'

'Het kost je vast moeite om dat te vragen.'

'Niet echt. Iedereen heeft weleens hulp nodig. Dat zeg jij toch altijd?'

'Fijn dat je mijn wijze woorden hebt onthouden. Zeg maar wat ik voor je kan betekenen.'

'Deze mensen hebben kwade bedoelingen met de VS. Tot dusver bleef het bij grootspraak, maar ze willen nu actie ondernemen.'

Er lag iets verborgen in een antiek bureau dat de afgelopen honderd jaar in Slot Herrenchiemsee had gestaan, en dit was onlangs aan het licht gekomen. De informatie kwam zo betrouwbaar over dat enkele mensen met wie Luke de laatste tijd omging, op onderzoek waren uitgestuurd. Als het waar bleek te zijn, moest hij het voorwerp bemachtigen. Maar hij kon de undercoveroperatie niet in gevaar brengen door zijn identiteit prijs te geven. Zodoende had hij Malone gevraagd om zo veel heisa te veroorzaken dat ze de geheime bergplaats in het bureau konden achterhalen zonder dat er werkelijk iets werd gestolen.

Althans niet totdat de slechteriken allang waren verdwenen.

Twee van hen hadden zich naar binnen gewaagd voor de laatste rondleiding van de dag. Zelf was Luke naar de achterplaats van het enorme paleis geslopen, waar glazen deuren hem toegang verschaften tot een marmeren trappenhuis. De intredende duisternis en gebrekkige buitenverlichting hadden hem geholpen om ongezien binnen te komen. Vervolgens had hij zijn weg gevonden naar de eerste verdieping en in de noordvleugel gewacht tot Malone zijn ding deed.

Wat gebeurde met de flitser van een camera.

Creatief.

Maar hij had niet anders verwacht van de ouwe.

Hij had even gewacht alvorens te verschijnen en een schot te lossen in

de richting van Malone, hoog genoeg om hem niet te raken maar dichtbij genoeg om ieders aandacht te krijgen.

‘We moeten vertrekken!’ riep hij naar zijn compagnons. ‘Nu.’

Malone had het fototoestel laten vallen en was verdwenen achter de deuropening van de volgende kamer, maar het pistoolschot had ongetwijfeld mensen op de begane grond gealarmeerd. Voor zover Luke had gehoord waren er op het eiland en in het paleis weinig beveiligers en bewakingscamera’s, en de lokale politie was natuurlijk in geen velden of wegen te bekennen. Toch zouden er mensen deze kant op komen.

Op zich prima.

Dat was precies wat Luke wilde.

‘Kom op nou,’ zei hij gebarend naar het tweetal.

‘Eén momentje,’ riep de vrouw die hij kende als Lexi Blake.

Hij haastte zich naar het schrijfbureau, terwijl hij het deurgat waarachter Malone loerde onder schot hield. ‘We hebben geen momentje.’

‘Dankzij dat pistool van jou,’ beet ze hem toe.

‘Die vent is getuige van wat je doet. Hij heeft foto’s gemaakt. We moeten hier wegwezen.’

Hij zag het tweetal morrelen aan de onderkant van het cilinderbureau. Ze bleven aan iets wrikken en sloegen met hun vuist op het sierlijke hout. Waarschijnlijk probeerden ze een soort schakelaar of een hendel over te halen. Ten slotte deed de man die hij kende als Christophe een stap achteruit en trapte met de hak van zijn schoen tegen een zijpaneel met inlegwerk. Het oude hout kraakte maar gaf niet mee.

Na een tweede trap versplinterde het.

Het geweld van Christophe had een klein verborgen compartiment in het bureau blootgelegd. Ze hadden blijkbaar geweten dat het bestond, alleen niet hoe ze het zonder vernieling konden openkrijgen. Er lag een boek in, dat Lexi eruit pakte. Oké. Tijd voor plan B. Wat dat ook mocht zijn, maar dat was van later zorg.

‘Nu vertrekken we,’ zei Christophe.

Eerst rende Luke naar de overkant van de kamer en griste het fototoestel van de vloer. ‘We kunnen dit niet achterlaten.’

Toen maakten ze zich alle drie snel uit de voeten, terug naar de trap die ze eerder hadden beklommen.

Luke werkte nu al een paar jaar als geheim agent voor de Magellan Billet. Hij werd door Malone geksheerd ‘de corpsbal’ genoemd, vast een verwijzing naar een jong en onervaren persoon en een goed verweer

tegen Lukes bijnaam 'ouwe' voor de ex-inlichtingenman. Ze hadden elkaar voor eerst ontmoet in de koude Oostzee ten noorden van Kopenhagen. Sindsdien leken hun paden elkaar regelmatig te kruisen. Hij had inmiddels moeilijke opdrachten afgehandeld en daarmee de nodige successen behaald. Zijn legeropleiding had geholpen, daar de Rangers hem hadden bijgebracht hoe hij met lastige situaties moest omgaan, maar dat hij was opgegroeid in de Blue Ridge Mountains van Oost-Tennessee was ook geen nadeel gebleken. Je kreeg daar snel door hoe je je moest redden, en met drie oudere broers had hij op jonge leeftijd geleerd om zijn mannetje te staan. *Praat langzaam, duidelijk en verstandig. Als je het niet alle drie kunt, moet je gewoon je mond houden.* Naarmate Luke ouder werd probeerde hij dat goede advies van zijn vader vaker in praktijk te brengen. Hij was beslist geen groentje meer, maar Malone bezat, ook al kreeg hij het nauwelijks over zijn lippen, een schat aan kennis en ervaring. Iemand van wie hij kon leren. De man was goed. Geen twijfel mogelijk. En nogal een legende binnen de Magellan Billet.

Dus wie kon hem beter helpen dan Cotton?

Het was niet al te moeilijk geweest om in het gevlij te komen bij deze fanaten. Bedrijvige schurken waren altijd op zoek naar goede hulpkrachten. Vooral als die niet de hoofdprijs vroegen. Toen Luke zich aanbood hadden ze hem ingehuurd. Hun vertrouwen behouden kon echter lastiger worden, helemaal nu deze operatie niet volgens plan was verlopen. Ze hadden tenminste wel waarvoor ze waren gekomen. Dat was ook iets waard.

Ze bleven door de helder verlichte vertrekken rennen, met buiten achter de vensters het donker van de vallende avond. Voor het betreden van het paleis had Luke een werktruck gezien, handig geparkeerd op de binnenplaats met de sleutels nog in het contact, die perfect kon dienen als vluchtvoertuig.

Ze moesten snel terug naar de aanlegsteiger. Naar de boot die daar op hen lag te wachten, waarmee ze vanaf het vasteland het meer waren overgestoken. Toen ze op het eiland aankwamen was het kantoor bij de steiger al gesloten en hadden ze niemand in de buurt gezien. Het paleis kon uiteraard mobiel bellen met de politie in de naburige dorpen aan de oevers van de Chiemsee. Maar het was een reusachtig meer van tachtig vierkante kilometer – de lokale bevolking noemde het de Beierse Zee – wat betekende dat het een ellenlange kustlijn had. En ze hadden de overtocht gemaakt vanuit een bijzonder afgelegen plek in het noordwesten.

Luke hield van zijn werk. Het mooiste baantje ter wereld. De mix van adrenaline en actie leek precies wat hij nodig had om zijn leven spannend te houden. Het had zo zijn voordelen dat zijn oom, Danny Daniels, de ex-president van de Verenigde Staten was, maar hij had nooit gebruik willen maken van die kruiwagen. Hij wilde het in zijn eentje rooien.

En dat was gelukt.

Stephanie Nelle, het hoofd van de Magellan Billet, leek hem te vertrouwen. En hij mocht haar graag. Helaas was ze momenteel verwickeld in haar eigen problemen, nadat ze de woede van de huidige president van de VS, Warner Fox, over zichzelf had afgeroepen. Ze was geschorst, in afwachting van een hoorzitting over haar ontslag, dat vreemd genoeg nog moest plaatsvinden. Luke had haar zijn onvoorwaardelijke steun toegezegd, maar tot nu toe had ze hem niet om hulp gevraagd. De afgelopen maanden waren de operaties van de Magellan Billet ernstig beperkt, maar zijn aanwezigheid in Duitsland was persoonlijk goedgekeurd door de minister van Justitie.

En wie was hij om de grote baas tegen te spreken.

Ze bereikten de marmeren trap en holden over de lage stenen treden naar beneden. Boven verscheen Malone op de eerste verdieping. Christophe zag hem en reikte meteen naar het pistool onder zijn jas. Om die mogelijk fatale aanval voor te zijn mikte Luke boven Malones hoofd en vuurde een kogel in de gepleisterde muur.

Ze bleven haastig de trap af rennen.

Christophe richtte nu toch zijn wapen op Malone.

Van Steve Berry verschenen bij De Fontein:

- De Amberzaal* (2004)
- De Romanov voorspelling* (2005)
- Het derde geheim* (2006)
- De erfenis van de Tempeliers* (2007)
- De Alexandrië-connectie* (2008)
- Het Venetiaans bedrog* (2009)
- Het geheim van de kathedraal* (2010)
- Het complot van Parijs* (2011)
- De tombe van de keizer* (2012)
- Het Columbus mysterie* (2013)
- De Jefferson code* (2014)
- Het Koningsbedrog* (2015)
- De Lincoln mythe* (2016)
- Het patriottenspel* (2017)
- De veertiende kolonie* (2018)
- De verdwenen orde* (2019)
- Het pionnenspel* (2020)
- Het Maltadocument* (2021)
- Het Warschau-protocol* (2022)
- Het geheim van Gent* (2022)
- Het web van de keizer* (2023)

Eerste druk mei 2024

Oorspronkelijke titel *The Last Kingdom*

Oorspronkelijke uitgever Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2023 by Steve Berry

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Ilona Wellmann, Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6737 9

ISBN e-book 978 90 261 6738 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6739 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.